Postarina plaćena u gotovom.

NOVA TRIBUNA

Godina VII | Pretplata mjesečno D. 6.— Inozem. 10 Pojedini broj Din. 1.50 Čekovni račun br. 34,159 | Petak 14 jula 1939 | Rukopisi se ne vraćaju. Oglasi se računaju po tarifi. Plativo i utuživo u Šibeniku. | Br. 592

„JURAJ SIŽGORIĆ" ŠIBENIK NAUČNI ODSJEK

Bugarska

ovih dana proživljuje časove narodne slave. Njihovi »Junaci« okupljeni u prijestolnom gradu Sofiji pokazali su snagu, disciplinu i svijest. Slet Junaka nije samo sportska nego i patriotska manifestacija; oduševljenje i patriotsko osjećanje obuzimlje cijelu zemlju, sve ljude, i povezuje ih u jedinstvo u ljubavi prema naciji.

To osjećanje bratskog nam naroda obuhvatajući sve krajeve bugarske zemlje i sve slojeve bugarskog naroda evocira svijest o pripadnosti toga naroda velikoj slovenskoj zajednici, o duhovnim i krvnim vezama svih Slovena. Ova svijest o zajednici Slovena o njihovoj zajedničkoj sudbini dolazi uvijek do punog izražaja u trenucima kad je slovenstvo ugroženo, kad je potrebno da se snage prikupljaju. Ovo osjećanje nije plod romantičarske škole prošloga vijeka, jer će uvijek jedan u drugom poznati brata, razumjeće njegov govor i njegovu dušu.

Najbliži, najsrodniji, najviše vezani jedni uz druge jesmo mi Jugosloveni i Bugari. Pored srodnosti krvi, nas veže zajednička granica, zajednički interesi dviju zemalja upućenih jedna na drugu; zajednička balkanska politika. U prošlosti, Balkan je bio jak kad je na njemu postojala jedna velika država: Bizantija. Bugarsko carstvo, Dušanova država. Danas slogu balkanskog carstva nose u zajednici naša i bratska bugarska država i naši su politički odnosi danas najbolji, jer nisu samo puki proizvod diplomacije, nego su osnovani na realnosti. Zato ono što rade g. Kjosejvanov i g. Cincar-Marković na Bledu, u isto vrijeme sankcioniše u Sofiji nepregledna masa bugarskih Junaka i jugoslovenskih Sokola, te izjava dvaju ministara

> *„da je u interesu Bugarske i Jugoslavije, da u duhu pakta o vječnom prijateljstvu prodube politiku saradnje između dvije zemlje; da je u obostranom interesu, da se u najskorije vrijeme stvori između Jugoslavije i Bugarske što veće privredno zbliženje; da politika nezavisnosti i neutralnosti najbolje odgovara interesu Bugarske i Jugoslavije, kao i miru na Balkanu; da je potrebno, da dvije vlade produže politiku dobrih i prijateljskih odnosa prema svim svojim susjedima,«*

biva u isto vrijeme riječ i volja dvaju naroda.

Danas je svršio slet bugarskih Junaka. Još dan dva, pa će Sofija poprimiti svoj svakidašnji izgled. Ali će dugo i dugo ostati u svijesti velikog broja učesnika mnogo ljepših utisaka, koji se ne zaboravljaju lako, i oni će učiniti da veza bratskih naroda bude čvršća, a od toga će imati koristi i bugarska i jugoslovenska budućnost.

UPOZORENJE PRETPLATNICIMA

Izvjesnom broju pretplatnika poslali smo obračun za dug i molimo da novac doznače, kako ne bi došlo do obustave slanja lista. UPRAVA

Ko će da spasi djecu?

U prošlom broju »N. Tribune« pročitasmo dopis iz Splita o učiteljskoj skupštini. Govor jednog učitelja iz šibenskog sreza, izrečen u ovoj prigodi i pred činiocima kojima je povjeren spas naše uzdanice, naše djece, kroz četiri ili šest godina u osnovnoj školi, mora da zabrine svakog ko ima i mrvu osjećanja prema djeci, otadžbini i naciji svojoj. Reakcija jednog poznatog nacionaliste jugoslovenskog, učitelja iz sreza sinjskog, bijaše teška osuda predgovornika, ali činjenica ostaje da ih se je ilijep broj saglasio sa razlaganjima šibenskog pučkog vaspitača.

Prema dopisu iz Splita taj je učitelj rekao: »Učitelj Hrvat treba da radi za hrvatski narod, učitelj Srbin za srpski narod, a Slovenac za slovenski narod. Treba ići s narodom i raditi kako on hoće i učitelj treba da bude prvi vođa naroda u narodnim težnjama i željama i djelovanjima«... Itd.

Takove dosad stoput ispucane krilatice naših pučkih demagoga na seoskim zborovima u izbornim agitacijama, kad hoće da šire zarazu separatizma Hrvata od Srba i Slovenaca, ne vrijeđa, jer to pričaju neuki neukima, ali kad jedan učitelj tako govori, i to pred narodnom inteligencijom — svojim kolegama, onda se to ne može upisati u neznanje, već u nešto drugo što je mnogo gore negoli je neznanje.

Kako se usudi taj učitelj, koji je po pozivu i savjesti i zakletvi danoj Bogu, dužan vršiti svoju učiteljsku dužnost za dobro države, a ujedno danas i svoje otadžbine, i nacije i Kralja, kako se drznu da izrekne tvrdnju: učitelj Srbin ili Hrvat ili Slovenac treba da radi samo za srpski odnosno hrvatski ili slovenački narod? Zar je samo njemu nepoznato da da smo našim Ujedinjenjem i Oslobođenjem i Hrvati i Srbi i Slovenci postali građani jedne jedinstvene države Jugoslavije, pa da mi, osobito nastavnici bilo koje kategorije, prvi smo po savjesti, po dužnosti i po kulturi pozvani da bilo u kojem dijelu naše države budemo u srpskom i hrvatskom i slovenačkom dijelu nacije, pioniri i apostoli jedinstva, bratstva i sloge i međusobne ljubavi i sloge svih Hrvata, Srba i Slovenaca. Može li kulturan čovjek, osobito narodni učitelj, koji je u školi, a kasnije privatnim čitanjem, učenjem i uzgajanjem samog sebe usavršio, i pomisliti, da će nam dobro biti, a osobito našoj djeci, ako ih učimo: Hrvat treba da radi samo za Hrvate, a Srbin za Srbe, itd.? Što to znači; čemu ta nauka vodi? Nije li to anahronizam, ili još gore — barbarski anarhizam.

Što je današnja stvarnost? Tri plemena — Srbi, Hrvati i Slovenci, danas žive i moraju da žive u jednoj zajednici, u jednoj državi, u Jugoslaviji. Kad je to stvarnost, nastaje dužnost, da pošteni, kulturni i savjesni sinovi i pripadnici Jugoslavije, sistematski otstranjuju sve što smeta zajedničkom životu; da riječju, naukom i dobrim primjerom šire snošljivost, trpeljivost, slogu i ljubav. Još više. Dužnost im je da se bore, da energično svugdje istupaju protiv svakoga ko sije nepovjerenje, neslogu, mržnju i to nesretno cijepanje naše nacije u nekakove čiste, individualne, rasne kolektive: Hrvata, Srba i Slovenaca.

Ako je ta dužnost svakog kulturnog Jugoslovena koji nije odgovoran po svojem pozivu ili staležu da bude narodni prosvjetitelj, kolika je onda dužnost i odgovornost narodnih učitelja kojima Bog, država i roditelji povjeravaju djecu da ih upute u temelje istine, nauke, moralnih vrednota i nacionalnog življenja sa svojim sudržavljanima bez obzira na plemensku i vjersku pripadnost. Ta dužnost postaje još veća u našim današnjim prilikama, kad izvjesne partije, izvjesna štampa i demagogija, hoće da uvjere neškolovane mase da smo mi Jugosloveni tri sasvim odjelita, ni po čemu srodna i nikako bratska naroda. Je li valjda narodnim učiteljima do njihova ponosa i obraza da podliježu neznalicama naše povijesti, naše narodne i umjetne književnosti, pa da ponavljaju parole širilaca separatizma, defetizma, a pomalo i anarhije?

U vrijeme lažnog demokratizma, kad neki naši misle da je demokratija piriti i širiti rušilačke instinkte analfabeta, povlađivati nastrojenju uništavanja tuđeg vlasništva samo stoga, jer neko ne može po kulturi i svijesti uz njih da pristaje, zar onda oni kojima povjeravamo svoju najmiliju svetinju — svoj porod, da žive u patološkom uvjerenju da su oni dužni da prvi vrše »težnje i želje narodne«? Zar nije taj gospodin toliko zrio da ne zna lučiti: težnje od težnja i želje od želja? Ko je usadio u dušu velikog dijela naše nacije »težnje i želje« da Hrvati moraju sasvim napose da žive od Srba, a Srbi od Hrvata? Tih želja i težnja nije imao naš pučanin dok mu ih nazovi gospodin nije ucijepio. Kad je seljak hrvatski ili seljak srpski i promislio da će bi priskočio u pomoć svojem bratu po jeziku i krvi, dok ga pokvarena gospoda ne pokvarišе učeći da ga više nema i ne može da bude bratskih naroda! A bratoubojica — valjda — smije da bude! Ako tako javno, na javnim skupštinama govore g. g. neki pučki učitelji ili narodni prosvjetitelji, onda imamo pravo da zaključimo da oni ona djecu koja im je povjerena, uče u toj svojoj ideologiji, da Hrvat radi samo za Hrvata a Srbin za Srbina. Djeca će srpska ili hrvatska biti odgojena da ona, jedni prema drugima, nemaju nikakovih ni građanskih, a kamoli bratskih obaveza. U njima će se potencirati instinkt, nagon: da se što prije jedni od drugih odijele, jer nemaju ništa zajedničko što ih spaja ili što jedne na druge upućuje.

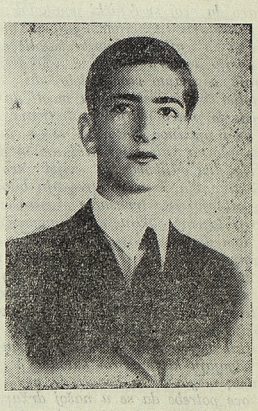
Više sam puta čuo od naših ljudi utjehu: Doći će nova generacija koja neće biti zadojena mržnjom jednih prema drugima, pa će sama po sebi nestati ova današnja naša nesloga. A ja bih zamolio te naše ljude da mi odgovore na ovaj prigovor: a što će biti ako naša djeca budu već u Osnovnim školama odgajana, ne u mržnji Hrvata protiv Srba, već samo u onim načelima koja g. učitelj, iz šibenskog sreza, iznese na nekidašnjoj učiteljskoj skupštini? Kakovo će onda pokoljenje da nas naslijedi? Svakako iskopajnika zajedničke nam kuće.

Ako bi naše osnovne škole, koje država uzdržava, kojima nastavnike postavlja i njihov trud nagrađuje, imale bi da postanu leglo i rasadnik ideologije: Hrvati za se, Srbi za se i Slovenci za se, onda mislim da je bolje da takovih škola nopće nemamo! Zašto trošiti milijarde za vlastitu propast?

Zar roditelji, koji najzad imaju najviše pravo na svoju djecu, nemaju pravo da upitaju i državu i sve faktore školstva: Ko će da spasi našu djecu za majku Jugoslaviju?

Dr. M. P.

Nj. Vel. Kralj Petar u Dalmaciji

Boravak Nj. Vel. Kralja u Južnoj Dalmaciji postaje iz dana u dan sve izrazitija slika Njegove obljubljenosti kod cijelog jugoslavenskog naroda bez razlike. Gdjegod se On pojavi, na kormilu svoje jedrilice ili za volanom svoga automobila, postaje odmah predmet najvećeg oduševljenja i sveopće pažnje koliko siromašnih ribara toliko i bogatih turista. Njegova pristupačnost postaje poslovična i svi oni, koji dolaze s Njim u dodir žele Mu da se na ovom najljepšem i nedirnutom mjestu našeg divnog Jadrana što bolje odmori i pribavi nove snage za velike napore, koji Ga očekuju u skoroj budućnosti.

Iskrena je želja svih Dalmatinaca da Nj. Vel. Kralju ovaj boravak u njihovom kraju ostane u trajnoj uspomeni. Namisao Sokolskog društva Budva koje je 12 o. m. na Petrovdan priredilo u budvansko-paštrovskom zalivu veliku noćnu rasvjetu u čast boravka Nj. Vel. Kralja Petra II i Nj. Vel. Kraljice Marije primljena je sa velikim zadovoljstvom i čestitkama svih onih koji nijesu mogli prisustvovati tom veličanstvenom činu.

Za ravnopravnost

Srbi katolici u zetskoj banovini uputili su nedavno banskoj upravi na Cetinju pretstavku kojom su tražili da se u Baru otvori srpska katolička bogoslovija. Pretežni dio zagrebačke štampe, kao po dogovoru, ustao je protiv tog zahtjeva. Kao razlog tom protivljenju navodi se, da nema potrebe osnivanja jedne srpske katoličke bogoslovije, kada ima hrvatskih bogoslovija u kojima se mogu odgajati klerici Srbi katolici.

Baš je za čudo da se u doba sporazuma i ravnopravnosti ustaje protiv jednog opravdanog zahtjeva Srba katolika.

Sa strane te iste štampe neprestano se ističe da su Srbi, Hrvati i Slovenci tri naroda, sa iri posebna narodno-politička individualiteta, pak, ako se stoji na tom stanovištu, ne razumijemo zašto bi se Srbima katolicima nikakalo pravo da svoj svećenički pomladak odgajaju u vlastitom nacionalnom duhu. Borba za osnivanje srpske katoličke bogoslovije u Baru traje već nekoliko decenija, a znamo veoma dobro da Srbi katolici u prošlosti nijesu mogti da izvojšte to pravo uslijed protivljenja Austrije i njezinog klera. Austrije nema više, ali na žalost još živi njezin duh.

Naš list odlikovao se uvijek svojom objektivnošću, i pri pretresanju bilo kojeg pitanja, iz utvrđenih premisa izvedio je logične zaključke. Mi ne možemo po tom da se saglasimo sa pisanjem te štampe, a pogotovu sa razlozima koji se za to iznose. Sa istih razloga koji se sa strane te štampe ističu, da nema potrebe osnivanja jedne posebne bogoslovije za Srbe katolike, kada ima hrvatskih bogoslovija, u kojima mogu da se odgajaju klerici Srbi katolici, a contrario, moglo bi se kazati da nema nikakove potrebe da se u našoj državi osnivaju neke posebne hrvatske ustanove, kada ima takovih ustanova srpskih ili slovenačkih ili još bolje jugoslovenskih.

Ne može se i ne smije tražiti ravnopravnost za Hrvate, a u isto vrijeme tu ravnopravnost nijekati Srbima.

Ova kampanja protiv osnivanja bogoslovije u Baru za Srbe katolike, najbolje dokazuje, kako se sa izvjesne strane zamišlja ravnopravnost. Valjda će i ovo biti jedan prilog bratskom sporazumu.

Sarajevski misterij

IL POPOLO D'ITALIA (od 2 jula o. g.) donosi zanimiv članak o Sarajevskom atentatu pod gornjim naslovom, pa između ostalog iznosi ove misli. Kad je Franz-Jozef čuo za smrt Ferdinandovu i njegove supruge, uskliknuo je »Ne izazivlje se nekažnjivo Svemogući«. Ovim usklikom sijedog cara bila su vrata sarajevskog događaja za čas pritvorena, ali je tama ostala neosvijetljena. Izazivanje Svemogućeg nije mogao da bude odlazak u Sarajevo da bi Ferdinand prisustvovao u Bosni manevrima, jer je Ferdinand htio da ne ide tamo sa izgovorom da je »silna vrućina«, ali je ipak otišao, jer je odluka starog monarha bila nesalomiva. Na koji je izazov ciljao Franjo-Josip onim svojim usklikom?

Sve od god. 1848 udes je progonio Franju-Josipa. Na bojnim poljima doživljuje poraze; u njegovoj obitelji redaju se nesreće. Rudolf, nasljednik prijestola, ubija se sa osamnaestgodišnjom ljubavnicom; Franjo-Ferdinand je sićijav; njegovo nasljedstvo bi mu oduzeto u prilog njegova brata, ali ga izjede sifilis; nadođe i gore. Franjo-Ferdinand, malo uravnotežen i naprasit, oporavlja zdravlje. Međutim Maksimilijan bijaše strijeljan u Mexiku, žena mu poludi, a Ivan-Salvator sa svojom Micom postade valjda obilan zalogaj morskim ribama. Nesretna supruga Franje Josipa, kraljica Elisabeta, zaglavi u Gjinevri, pogođena nožem. Franjo-Josip, čuvši za atentat u Sarajevu, priznao je pravednu osvetu Svemogućega, sa kojim je, on stup kršćanstva, držao da ima skoro direktno sarazumijevanje . . .

Kad je leš nadvojvode nasljednika stigao iz Bosne, car Franjo-Josip sprijeći sve počasti vojničke pokojniku, tako on bijaše glavni inspektor svih vojnih snaga. Na sprovod nije bio pozvan niko od aristokracije, niko od vojnih dostojanstvenika. Ni sam car, ni iko od carske familije nije bio nazočan posmrtnom obredu . . .

Kad se Franjo Josip, tri dana poslije atentata, razgovarao sa Hetzendorfom, pogiavicom vrhovne vojne komande, nije ni jednom riječju spomenuo atentat u Sarajevu, a Hetzendorf koji je bio sa Ferdinandom sve do noći atentata, reče caru, da se je Ferdinand nećkao poći u Bosnu zbog »velike vrućine«. Čudnovato je i to, što je car Franjo dopustio da Franju Ferdinanda prati i njegova supruga zvanično, i to prvi put otkada je bila s njime vjenčana. To joj bijaše prvo i posljednje putovanje sa suprugom. I to je važno, da poslije djela mladih srpskih nacionalista u Sarajevu, ondašnji komandant Bosne Potiorek, koji je kasnije sa svojom armijom bio potučen u Srbiji, nije bio maknut sa svojeg mjesta u Bosni, premda je morao da snosi odgovornost za sarajevski atentat.

U svemu što je u Beču kasnije slijedilo — vidi se očiti prst sudbine, ali ne slijepe.

Poznata je i ona rečenica Franje-Ferdinanda, izrečena poslije neuspjeha Ćubrinovićeve bombe: »Možda će vlada atentatoru udijeliti orden za zasluge.«

Tadašnji pretsjednik srpske vlade, N. Pašić, bojeći se za indirektnu odgovornost, i bojeći da ne bi »Crna ruka« Dragutina Dimitrijevića što učinila, dao je nalog ondašnjem srpskom ministru u Beču, J. M. Jovanovića (koji umrije ta skoro u Ohridu), da posjeti austrijskog ministra za spoljne poslove Berchtolda i da ga upozori — da se nešto sprema. Ali oni u Beču čekali su izvještaj od komandanta Bosne — Potiorcka . . .

Kad su dva kovčega sa mrtvacima stigla u Beč, ali bez vijenaca i bez vojnih počasti i kad se nisu smjeli položiti u grobnicu vladarske kuće, onda je Berchtold imao dovoljnu prigodu da napiše famozno pismo i da ima »razloga da Srbiji navijesti rat.«

U prvim danima jula 1914 g. bilo je naređeno policiji u Pragu da zaplijeni jedan mali, lokalni, tjednik. Tu se je neki vidoviti pisac usudio objelodaniti: da je Franjo-Ferdinand platio svojim životom jedan drugi ljudski život, a sa životom svoje žene da je platio život jedne druge žene. Nije se moglo jasnije kazati, da je Franjo-Ferdinand, prestolonasljednik, ubijen u Sarajevu, bio odgovoran za tragediju u Mayerlingu, za smrt Rudolfa i mlade djevojke Večera.

Dvoje ljubavnika, ondašnji prestolonasljednik Rudolf i kontesa Marija Večera, počiniše samoubistvo, po opće poznatoj verziji, u lovačkom dvorcu bečke šume, a dvojica supružnika ostaviše život u Sarajevu. Račun je bio gotov. Stari Franjo-Josip je uskliknuo: »Ne izazivlje se nekažnjivo Svemogući! . . . P.

NAJBOGATIJI GURMANSKI RESTAURANT
Hotel sa moderno uređenim sobama
Zlatni Fazan - Split
IZBOR PRIMORSKIH SPECIJALITETA
Glavno sastajalište splitske i šibenske publike

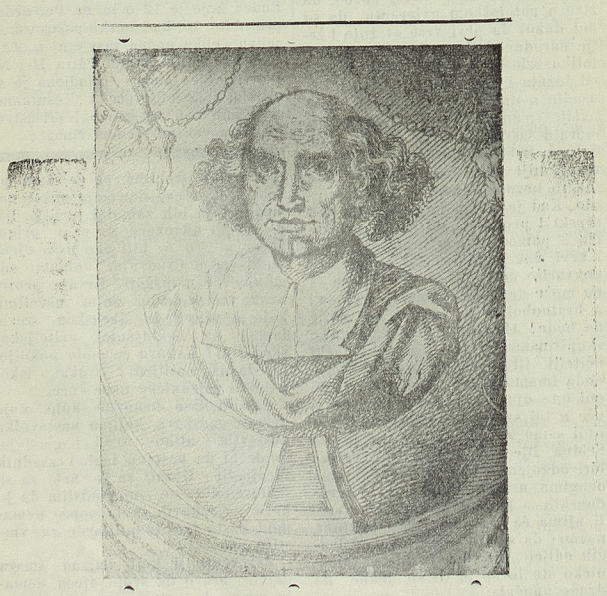
Uvjereni u Vašu predanost i ljubav prema Vašem mjestu i krajevima uzduž našeg lijepog Jadrana, koji danas nažalost više nego ikada trebaju moralno-nacionalne pomoći svih svojih sinova u svrhu njihove afirmacije, njihova napretka i jačanja njihove uloge u našem kulturnom i privrednom životu, toplo Vas molimo da biste izvoljeli svojom uvaženom suradnjom u našem listu, lijepim člancima i vijestima kao i širenjem lista, doprinijeti ostvarenju spomenutog cilja. Unapred zahvaljujemo

UPRAVA

Boško Desnica

OPSADA ŠIBENIKA 1647 GOD.

(Ulomak iz »Historia della Guerra di Dalmatia tra Venetiani e Turchi del Dottor Francesco Difnico dall' anno 1645 sino alla pace, e separatione de confini 1671.«)

FRANO DIFNIKO

Šibenčanin Frane Difniko pripada sa Trogiraninom Ivanom Lučićem i Zadraninom Šimunom Ljubavcem onom naničkom triumviratu, koji se sa pravom smatra začetnikom i ocem dalmatinske istoriografije, jer ova tek u njihovim djelima dolazi do značaja i dostojanstva nauke.

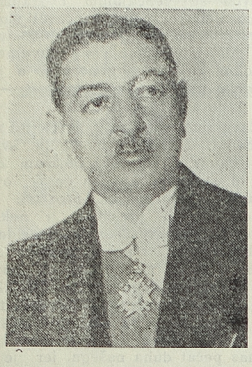
Porodica Difniko, porijeklom iz Skradina a otud preseljena u Šibenik, prastara je. To je jedna od rijetkih autohtonih plemićkih porodica iz predmletačkih vremena, koja se održala do naših dana. Ugledan, moćan i bogat Difnikov je rod dao u prošlosti svom gradu i svojoj zemlji jedan dugi niz ratnika, književnika, pravnika i crkvenih velikodostojnika, ali je među svima najznatniji i za potomstvo najzaslužniji istorik Frane Difniko. Podaci o životu i radu ovog pionira domaće istoriografije vrlo su oskudni. Oskudni su ne stoga što ih ne bi bilo rasutih i utopljenih po arhivima i bibliotekama, već stoga što nema koga da ih sa ljubavlju i razumjevanjem iskupi. Šibenik nema onih učenih i inteligentnih gajitelja domaće, lokalne istorije kojima su obilovali i još obiluju Zadar i Dubrovnik. Šibenik nema svog Ferrari-Cupillia, svog Brunella, Benevenju, Erbera, Inchiostra, Pragu pa ni svog Vojnovića, Vuletića, Vukasovića, Vučetića i Tadića. Imao je Galvania i Miagostovića, ali su oni davno umrli i njihova su nasljeđa ostala do danas »bona vacantia.« Otuda dolazi da se u Šibeniku pišu i štampaju liberkuli »de omnibus rebus scibilibus et quibusdam aliis", ali se još nije našao niko da u notarskom arhivu pronađe testament Frane Difnika i da uđe u trag njegovoj prepisci sa Lučićem i Ljubavcem. I ovo malo što o Difniku znademo to dugujemo još uvijek V. Miagostoviću, koji je svojim »Il Nuovo Cronista« uzalud pokušao da zadarski kult lokalne istorije presadi na hrdobradno šibensko tlo. Iz tog kalendara crpimo i mi ovo nekoliko šturih biografskih podataka.

Frane Difniko rodio se u Šibeniku 22 oktobra 1607 god. iz braka Nikole Difnika sa Orsolom Difniko (druga grana te porodice) iz kojeg je, osim njega, poteklo još četrnaestero djece. Od te djece dvojica su postigla visoka dostojanstva u crkvneoj hijerarhiji (Petar apostolski protonotarijat, a Šimun ninski a potom feltransku biskupiju), treći brat, Daniel, pročuo se kao vojnik i vješt diplomatski agent u pregovorima sa Tur-

G. D. Cvetković

aklamacijom

izabran je pretsj. Glavnog odbora JRZ.

U nedjelju održana je u Beogradu sjednica Glavnog odbora JRZ, kojoj su prisustvovali delegati svih banovinskih odbora. Sjednicu je otvorio I potpresjednik g. dr Anton Korošec. Nakon što je komemorirao smrt potpresjednika dra Mehmeda Spahe predao je riječ presjedniku vlade g. D. Cvetkoviću koji je obrazložio potrebu učinjenog saziva sjednice. Potom se prešlo na biranje novog Glavnog odbora te je za pretsjednika izabran g. Dragiša Cvetković, pretsjednik Kr. vlade i ministar unutrašnjih poslova; za I potpresjednika ostao je g. dr A. Korošec, a za II potpresjednika, na mjesto preminulog dr M. Spahe izabran je ministar dr Đ. Kulenović.

Poslije izbora drugih funkcionera odlukom Glavnog odbora isključeni su iz JRZ gg: Dr M. Stojadinović, Đ. Janković, U. Joksimović, D. Letica, dr N. Novaković, S. Stanković, D. Stošović i D. Trifković.

Pri zaključenju sjednice pretsjednik g. Dragiša Cvetković dao je opširan ekspozej o političkoj situaciji u zemlji i u JRZ.

Pred velebnu sok. manifestaciju na Sušaku

Još nas samo dva dana dijeli od III Sleta Sokolstva na Jadranu i IX Sleta Sokolske župe Sušak-Rijeka. Po svim znacima 15 i 16 ov. mj. biće dani prave i iskrene manifestacije jugoslavenske i sokolske misli, kad će se na Sušaku naći hiljade i hiljade Sokola iz svih krajeva naše domovine, da sa ove krajnje tačke našeg Jadrana vidno iskažu cijelom svijetu svoju ljubav prema

mladom Kralju i Njegovoj Jugoslaviji.

Koliki je značaj ovog sleta vidi se po tome što se je pokroviteljstva primio

Nj. Kr. Vis. Knez Pavle

čime je izdana izvanredna počast koliko samom sletu, toliko i svim učesnicima, te preko njih cijelom jugoslavenskom Sokolstvu.

Tih nezaboravnih sletskih dana, kad će Sušak vrviti sokolskim košuljama, među najbrojnije zastupanim biće svakako primorske župe Split i Šibenik-Zadar, koje za tu prigodu pripremaju naročite velike izlete za sve pripadnike svojih područja.

U vezi sa ovim izletima Sletski odbor sa Sušaka izdao je slijedeću objavu:

„Upozoravaju se svi pripadnici Sokolstva da se III Slet Sokolstva na Jadranu i IX Slet sokolske župe Sušak-Rijeka održava neopozivo bilo kakovo vrijeme bude u dane 15 i 16 jula ov. g. Ovo je bilo potrebno da se objavi jer neka nepozvana lica šire tendenciozne vijesti."

Broj prijavljenih izletnika iz samog Šibenika, bez ostale Sjev. Dalmacije, prešao je sva očekivanja, ali će udoban parobrod »Split«, koji će na pruzi ticati i Biograd i Preko, zadovoljiti svakog izletnika.

Odlazak iz Šibenika je određen za 18 s. a dolazak na Sušak u 6.45 s. te je — uzevši u obzir da poluteretna pruga br. 6 čini isti put, i ako pristaje u Biogradu, Preku, Rabu i Krku, za 12 s. — vožnja prilično duga. Ipak je pri povratku, zahvaljujući uviđavnosti, vožnja skraćena za skoro 1 sat, naime odlazak sa Sušaka je u 23 s. a dolazak u Šibenik u 11 s. Mislimo da bi ipak trebalo preporučiti da se, osobito pri povratku, drži točno utanačenog voznog reda, jer bi razne nepredviđenosti (slabi kvalitet uglja i radi tog spora vožnja) naročito u ovakvim prigodama, vrlo škodilo ugledu sâme Jadranske plovidbe. Među izletnicima će u velikoj većini biti oni kojima njihovo zvanje i posao ne dozvoljavaju dulje izbivanje, pa se i na to mora posvetiti potrebita pažnja!

TUŽBE *u zemljoradničkom poslu radi zamjene dužničkih isprava - obligacija dobivaju se kod »Tipografije« H. Vitaliani, Šibenik*

Mate Jadronja
ŠIBENIK
Trgovina mješovite i delikatesne robe

Odobren zajam Općini

Kako smo informisani, na zadnjoj sjednici Središnjeg ureda za osiguranje radnika odobrena je molba općine Šibenik radi zajma u visini od Din 2.500.000, koji se ima povratiti u roku od 20 god. uz 6 posto kamate.

Udovoljeno traženje veletrgovaca brašnom

Na Intervenciju izazlanika Banske uprave, snižena je taksa na brašno i pšenicu od 10 para kako je bilo pravilnikom određeno na 7 para i time udovoljeno želji uvozača brašna.

Veseli nas kao i cijelo građanstvo uviđavnost Općine i Banovine, ali mislimo da ako je budžet bio točno uravnotežen i odobren da bi trebalo odmah sada smanjiti i koju stavku izdataka da ne nastave opet uobičajeni deficit!

Biograd n-m

BIOGRAD n-m, 13-VII.

Ko poznaje dalmatinsku rivjeru pobliže, mora će priznati da je njen ures onaj dio što se proteže od Šibenika do Zadra. Po sredini mnoštva otoka i otočića, kruna je tog romantičnog kraja istorički grad Biograd. Krasna, u redu držana, borova šumica, sa svojom jedinstvenom uvalom i plažom S o l i n e, zaklonjenom od vjetra, a popločena finom pržinom, kao da je od prirode stvoren bazen za kupanje, sunčanje i počivanje u hladu i mirisu morskog i borovog balsama.

U tom prirodnom perivoju podignut je veličanstven hotel I l i r i j a koji može da stoji i da zadovolji svakoga ko hoće da ima kontor, a osobito da oporavi zdravlje. Vlasnik hotela ima smisla i ukusa da zadovolji domaće i strane goste. Pension je umjeren; orhestar diskretan, samo da je poslužba spremnija i uslužnija, ne bi gost imao čemu da prigovori.

Šteta je za hotel i za strance što se nijedan naš brzi parobrod ne zaustavlja u Biogradu. Jedau mi stra-

---

cima, ali je najtrajniju uspomenu ostavio Frane, erudit svestrane naobrazbe i auktor jedne odlične istorije Dalmacije za doba kandijskog rata i razgraničenja. Frane Difniko upisao se na pravni fakultet padovanskog univerziteta 6 novembra 1628. U matici tog univeziteta pored imena, staleža i mjesta rođenja zabilježen je i jedan njegov „osobiti znak": »cum cicatrice verularum prope oculum dexterum«. Na čast doktora »in utroque« promovisan je 12 augusta 1634 g. Vrativši se u domovinu, i Difniko, kao i vršnjak mu i sudrug Ljubavac, uzimlje učešća u javnom životu rodnog grada i vrši municipalne službe rezervisane plemićima. Zahvaćen neohumanističkom strujom koja je baš tada počela da zapljuskuje i našu obalu Jadrana i našla svog vijesnika i stjegonošu u Ivanu Lučiću, Difniko, kojeg je sa Lučićem vezivalo blisko srodstvo, baca se na proučavanje klasične i srednjevjekovne starine, sakuplja natpise, traga za izvorima i bilježi sve znatnije događaje svog vremena. Iz Lučićeve prepiske sa arhidjakonom Valeriom Ponte, među kojom se nalazi jedno pismo upravljeno Frani a jedno Danijelu Difniku, doznajemo koliko je uska i prisna bila naučna saradnja te dvojice znamenitih istorika. I Difniko je kao i Ljubavac i Ponte kupio, popisivao i prepisivao za Lučića listine, povelje, kronike, presude i rimske natpise, grbove i pečate i Lučić, koji je držao do njegova suda, kako bi god dovršio koje poglavlje svog velikog djela, slao ga je Difniku na ogled i na ocjenu. Iz pisma upućena Danijelu Difniku poslije Franine smrti, saznajemo da je Lučić pregledao, korigirao i mjestimice popunio Difnikovo glavno djelo „Historia della Guerra di Dalmatia". Iz te prepiske doznajemo i za ovu interesantnu genezu jedne druge, nažalost izgubljene, Difnikove radnje, jedne rasprave o dalmatinskom Kraljevstvu, prikazane providuru Girolamu Foscarini: u oktobru 1651 g. providur Foscarini posjetio je Trogir, u pratnji glavnog vojnog komandanta konta Ferdinanda Scotto Turci su tada stiskali opsadom Kandiju pa se predviđao skori pad grada i gubitak čitavog otoka. Govoreći o toj mogućnosti sa Scottom, Lučić je neoprezno napomenuo, da bi gubitak Kandije, koja je kao Kiparsko Kraljevstvo davala Mletačkoj republici u međunarodnoj hierarhiji pravo na kraljevski rang, mogao da to pravo dovede u pitanje, ali da Republici ostaje uvijek Dalmacija, čiji joj posjed osniva pravo na kraljevske prerogative. Scotto je saopćio taj razgovor Foscarinu, a ovaj se odmah zagrijao za stvar te se obratio Lučiću tražeći od njega da napiše raspravu kojom bi se to pravo dokumentovalo i dokazalo. Pred tim zahtjevom Lučić je uzmakao. Njemu se nije mililo da radi po naručbi a osim toga on nije mnogo vjerovao u Foscarinovu ispravnost i skrupuloznost, pa je predviđao da će taj gospodin bezobzirno opljačkati prikazanu mu radnju da bi se, u relaciji koju je imao da održi pred Senatom na povratku s uprave, propaunio okićen njegovim perjem. Lučić je pri tom rezonovao »che se si ha da fare la fatica, e anco di dovere, che chi la fax ne habia l'onore per se, se sara buona, et il biasimo, se sara cattiva«. Stoga je Lučić na providurov zahtjev počeo da vrda i da se izvlači, upućujući providura na Ljubavca »che é pratico delle cose antiche della provincia«.

Odbijen od Lučića, Foscarini se obratio na Ljubavca i na Difnika koji su u pitanjima toga reda bili tada, poslije Lučića, najkompetentniji u Dalmaciji. Obojica su se spremno odazvala providurovoj želji, i tako su paralelno nastale dvije rasprave o jednom istom predmetu. Ljubavčeva je rasprava sačuvana u jednom rukopisu zadarske gradske biblioteke Paravia, a Difnikova, koja po Miagostoviću nosi naslov „Memoria sulla Dalmazia presentata al Provveditor General Girolamo Foscarini" a koju Lučić u jednom pismu spominje kao „Discorso sulla Dalmazia", propala je kao što je propalo devet desetina naše kulturne baštine iz prošlih vjekova.

O ličnim i porodičnim odnosima Difnikovim Lučićeva nam prepiska otkriva samo to da je Difniko bolovao od očiju i bio gotovo sasvim izgubio vid i da su se on i brat mu Daniel 1666 g. nalazili u vrlo teškim prilikama radi nekog krivičnog progona i radi parnice i dugova brata im biskupa.

Difniko se, kako se vidi iz prepiske, bavio intensivno proučavanjem dalmatinske, naročito šibenske prošlosti. On je prilično dugo živio (umro je u 65 godini) i nije imao materijalnih ni porodičnih briga jer se, rekbi, nije ženio. Prirodno je da je u takvim okolnostima on dosta radio i producirao na naučnom polju, a ipak mi ne znamo šta je on sve na tom području dao. Jedino njegovo djelo koje je do nas doprlo, ova Istorija dalmatinskog rata spašena je i sačuvana zahvaljujući jednom sretnom slučaju, Savjetnik G. B. de Ponte našao je, četrdesetih godina prošloga vijeka i otkupio originalni rukopis Difnikova djela kod jednog uličnog staretinara u Zadru. Pop Don Ivan Gurato koji je učinio dva prepisa sa originalnog rukopisa kaže da original formata »in folio«, da je na naslovnom listu nosio jedan crtež perom koji je prikazivao neku istorijsku alegoriju a usred iste portret kavalira i prokuratora Batiste Nani, kojemu je djelo posvećeno. Od Guratovih prepisa jedan se nalazi u zadarskoj gradskoj biblioteci Paravia, drugi u privatnom posjedu. Na prepisu u biblioteci precrtana je naslovna slika i portret. Prikazano lice, međutim, ne predstavlja čuvenog mletačkog velikodostojnika. Odijelo nema obilježja ni kavalirskog ni prokuratorskog dostojanstva. Prikazano lice ne nosi čak ni duge kovrčaste perike, koja je u ono doba i kod ljudi Nanijeva ranga bila obavezna. Jednostavna, crna haljina sa bijelim ovratnikom, i glava čelava na tjemenu a sa razbarušenom kosom sa strana odaju skromnog dalmatinskog plemića, a ukočeni pogled očiju koje gledaju a ne vide otkrivaju da por-

nac, Nijemac reče, da bi trojstruko više gosti imao Biograd kad bi bar jedanput nedjeljno koji brzi parobrod pristajao u ovo mjesto.

Čudnovato je i to da ovdje ne znaju za polijevanje barem glavnog dijela lijepe obale u blizini hotela. Svaki dan projure do hotela mnogi automobili i kočije što ostavlja za sobom oblake prašine. Zar ne bi mogao hotel Ilirija u tom pogledu nešto da učini za svoj ugled i zadovoljstvo gosti?

Vrlo je pohvalno, što mještani sami paze na svoju krasnu šumicu, njenu čistoću i urednost drvenih klupa postavljenih za odmaranje.

Uz Iliriju ima tri, četiri dobre gostione, a osobito ona »Velebit«, gdje gosti dobivaju zdravu hranu uz umjerene cijene.

Uopće, onaj mirni, zdravi i lijepi grad na našoj krasnoj rivjeri, odiše pitominom, uslužnošću prema gostima i prirođenom skladnošću, što ugodno djeluje na goste.

Već sada, u početku sezone stiglo je preko 300 gostiju što za Biograd prestavlja vrlo lijepi broj, tako da su svi hoteli i gostionice već skoro prepuni. Ovih dana prispjela je ovdje grupa od 140 beogradskih Sokola, koji su na svom vlastitom zemljištu podigli logor

STAN U NOVOGRADNJI, tri sobe sa najmodernijim konforom, vode ima neprekidno - iznajmljuje se sa prvim avgustu, informacije u Crkvenom sudu, telefon 94.

Crkvena svečanost u Skradinu

Srpsko-pravoslavna crkva zabilježila je u nedjelju 2 jula rijetku i jedinstvenu svečanost. Ona će u crkvenim analima, inače bogatim zabilješkama o primjernom i postojanom pregalaštvu njenih daljih i bližih odanih sinova na vjerskom i nacionalnom polju, vidno obilježiti i ovaj svečani događaj, da se i on na vječita vremena pamti, da je naš mali i drevni Skradin dao naciji i crkvi još dva trudbenika i radnika.

Na poziv crkvene općine, a inicijativom svih nacionalnih građana, blagoizvolio je na tu svečanost i ove nesnošljive žege i sparine doći dalmatinski episkop g. Dr. Irinej Đorđević, koji je od svih rodoljubivih elemenata dočekan na ulazu u varoš i litijom uz skladnu pjesmu dopraćen do sv. hrama. Tu je uz veliko učešće naroda rukopoložio đakona g. Milorada Dobrotu u čin prezvitera, a svršenog bogoslova g. Ratka Dobrotu u čin đakona.

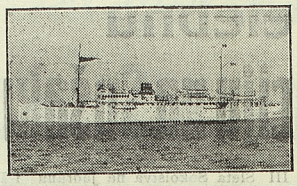
To rukopoloženje i jeste istorijski značajno za Skradin i pravoslavnu crkvu, u toliko, što je ovo prvo srp. pravoslavno rukopoloženje u svećenički čin u pravoslavnoj crkvi u Skradinu, i u koliko je to i prvo rukopoloženje izvršeno nad prvim Skradinjaninom, svećenikom srpsko-pravoslavne vjere, te i zbog toga, što je bila Božja volja, tada rukopolaganja budu izvršena baš istog dana nad dva rođaka iz stare ugledne svećeničke kuće Dobrota.

Po dovršenoj službi Božjoj, parohijani, blagodarni svom Episkopu, dali su u njegovu čast i čast mladih duhovnika, zajednički objed, na kom je Nj. Preosvećenstvo u vrlo lijepom govoru istaklo teški zadatak, koji čeka u radu mlade svećenike, i zaželio im u životu sve najljepše i najbolje.

Svojim patriotskim govorom zapojio je prisutne prof. g. Gligorije Božović, koji je kao gost Episkopa g. Dra I. Đorđevića sudjelovao ovoj slavi.

Skradin i Skradinjani srećni su, što su u svojoj sredini imali svoga Arhipastira, ali njihova sreća je još veća, što su pored g. Episkopa, imali tog dana i kao svog gosta velikog nacionalnog borca i radnika i poznatog našeg književnika g. Gligorija Božovića.

Uvijek zahvalni g. Episkopu na njegovom odazivu, Skradinjani se nadaju a i iskreno žele, da u svojoj sredini opet čim prije vide simpatičnog profesora g. Božovića, kao svog milog gosta. *SKRADINJANI*

„ADRIATICA"
S. A. DI NAVIGAZIONE - VENEZIA

m. l. F.sco MOROSINI. — Luksusna brza pruga Venezia-Trieste-Dalmacija. Savršena udobnost, finoća posluge, brzina prevoza.
m. l. tipa »BRIONI« i »Città di Bari.« Udobna turistička putovanja po Jadranu. — Specijalne jeftine cijene.
Agencije u svim glavnim lukama.
Zastupa vozja Šibenik: Tvrtka Giovanni CALEB

Riječ g. Nikole Manojlovića
na Dalmatinskom Kosovu

Braćo Kosovljani!

Uzimajući riječ za ovom skromnom, ali mnogoljudnom sofrom našom — koja je u suštini jedno veličanstveno zborište na današnjoj divnoj slavi našoj — najprvo se kao Kosovljanac obraćam vama i s ponosom, razdragana srca mogu da vam kažem: da ste vi, današnja kosovska generacija, veći i bolji od pretšasnika vaših, jer se njihovo slavno i dično srpstvo u dušama vašim proširilo i krunisalo u obimnije, snažnije i značajnije — jugoslovenstvo.

I hvala vam što ste za ovu slavu našu znali pripremiti doček i zborište na kome danas zboruje ne samo ovo desetak hiljada sakupljene braće naše, već na kome duhom svojim slavu slavi svih nas 100.000 Srba na Primorju, a s nama i sva braća primorski Hrvati koji s nama bratski osjećaju.

Braćo draga jugoslavenska!

Svi smo svjesni značaja Vidovdana u životu našega naroda kroz pet i po stoljeća, jer značaj Vidovdana, jer duh kosovski u stvari je duhovni izvršilac kosovskog zavjeta, naše narodne osvete, vaskrsa i obnove, našeg oslobođenja i stvaranja Jugoslavije.

Ali danas ja hoću naročito da naglasim značaj Vidovdana u sadašnjem i budućem narodnom životu. Značaj Vidovdana i cilj kome teži duh kosovski toliko je vječan koliko je i naš narod vječan. Naš veliki pjesnik Njegoš na usta jednog Turčina, Mustaj-kadije, ovako veli Crnogorcima: »Malo ljudstva, što se zaslijepilo? Krstu služiš, a Milošem živiš!« — Da, tačno je veliki pjesnik rekao, jer čitav naš narodni život kroz pet i po stoljeća bio je u duhu, u osjećajima svojim, po načelima i životnim principima svojim samo jedno — življenje Milošem. Jer Miloš, taj kosovski vitez, jest ovaploćenje duha kosovskog, stvarno obilježje i realni izraz duha toga. Viteški karakter narodni izvajan na glasovima gusalskijeh struna —, ponos, poštenje i čovječanstvo narodno, rodoljublje i predanost domovini i kralju svome, spremnost na sve i najteže žrtve i na borbu do istrage, bez promišljanja na omjer snaga protivničkih, i za jednu jedinu stopu zemlje naše — eto, to je Miloš — realizirani tip duha i karaktera narodnog, duha kosovskog.

U jednoj »Pohvali« Knezu Lazaru navodi se da je Knez ovako govorio svojima pred borbu: »Bolja nam je u podvigu smrt, nego li sa stidom život. Bolje nam je u borbi primiti smrt mača, nego li dati pleći neprijateljima našim.« A njegovi su mu ljudi odgovarali: »Za otačastvo naše umrijeti, nećemo pošteditи sebe... Umrimo da svagda živi budemo... Ne pošteđimo život naš, da živopisan obrazac poslije ovoga budemo drugima«.

„Lazareva pogibija odmah se shvatila kao svjesna žrtva da se očuva narodno i državno dostojanstvo i da posluži kao hrana i primjer za docnija pokoljenja u shvatanju viteške dužnost prema otadžbini... Kosovska etika bila je nacionalno evanđelje naše rase«, — tačno kaže istorik g. Ćorović.

Žrtvovanje i predavanje svega sebe za opću narodnu stvar, za otadžbinu, — to je primjer i amanet Kneza Mučenika — to je duh kosovski. A da vas upitam, braćo, je li nam taj duh potrebit danas? — Znam da ćete mi odgovoti — danas više nego ikada! Jeli nam taj duh potrebit u budućem životu našem? Znam da ćete mi odgovoriti — i danas, i uvijek dok god bude našega imena! Zato, braćo, neka je hvala i čast onima koji su kroz stoljeća održali živu žišku kosovske misli Lazareva i Miloševa primjera u duši narodnoj, — onima koji je budnom drže danas, — i onima koji će je budnom držati u budućnosti!

Braćo, uz 550-godišnjicu Vidovdana mi danas proslavljamo i 50-godišnjicu osvećenja naše divne Lazarice. Vi se sjećate kako ono narodni pjevač u onoj pjesmi »Miloš u Latinima« ređaše slavne zadužbine naših kraljeva i careva. Ali da taj narodni pjevač kojim čudom vaskrsne pa da se danas među nama nađe, uvjeren sam da bi na završetku još dodao:

»Da vidite dičnu Lazaricu
Pod Prominom na Novom Kosovu,
Zadužbinu dalmatinskih Srba -
Da vidite pa da se divite!«

Istina, naša mala i skromna Lazarica ne može se veličinom ni sjajem mjeriti sa veleljepnim kraljevskim i carskim zadužbinama, — ali po duhu svome kojega je na našem Primorju odgajala i podizala, ona je zaista ravna onim velikim carskim lavrama, ona je zaista dična.

Kosovski duh srastao se sa našim dušama — to je pečat duše naše od Kosova. A ova Kosovska Glavica, ova naša mila Lazarica — to je zborište naše, sviju nas Srba i mnogobrojne braće Hrvata na Primorju koji su zajedno s nama snijevali i sprema li čas narodnog oslobođenja i ujedinjenja. Ovdje se skupljasmo kroz pola stoljaća: da osnažimo duh naš — ako su vremena teška bila; da se spremimo i očeličimo na borbu — ako nam je borba potrebita ili neizbježna bila; da damo zahvalu Bogu i svim pregaocima, borcima i mučenicima na svim poljima narodnog djelovanja od Kosova do danas: na uspjesima u radu postignutim, na pobjedama u mučnoj borbi izbornim; da oplačemo žrtve i blagodarnim blagoslovom prekadimo grobove svim trudbenicima i borioma u borbama palim. Ovdje su nam naši prvaci — bilo crkveni poglavari, bilo nerodne vođe —, i živi i upokojeni, dolazili i zborili nam, sokolili nas i krijepili vjerom i nadom. Dužnost je naša, braćo, da ih ovdje danas prebrojimo, da zasluženo pokojnike spomenemo — da bi to sjećanje na njih bilo ne samo neizbrisiva zasluga koju im narod duguje, nego i kao primjer i opomena onima koji narodu prednjače i budu mu prednjačili — kako narod svoje istinski zaslužne prvake i velike ljude dobro raspoznaje i nikad ih ne zaboravlja.

Narod naš nije nepravedan, on svakome pravo po istini sudi. I zar ne osjećate da bi bilo nepravedno, kad danas ovdje nebi spomenuli velike zasluge za narod našim pokojnicima: episkopima Kneževiću i Milašu, ili narodnim vođama Bjelanoviću i Baljaku, ili kad ne bi spomenuli adamsku moralnu češtitost i vrijednost prvog paroha Lazarice, odgojitelja tolikih generacija našeg svećenstva časnog Serafima Kalika, ili veliko rodoljublje i požrtvovnost za narodne interese toliko negda u narodu omiljenog kninskog načelnika Aleksandra-Mile Katića, u čijoj je rodoljubnoj duši i nikla prva misao da se naša Lazarica posveti imenu čestitoga Kosovskoga Kneza. Ne, ja ponavljam, narod naš nije nepravedan — i on ih evo danas na ovoj jubilarnoj vidovdanskoj proslavi blagodarno spominje i po njihovim djelima i zaslugama priznaje i zahvalnost im odaje. A šta je, braćo, veće, kakovom se većom plaćom nagraditi mogu, kakvim se veličajnijim i trajnijim spomenicima uspomene očuvati mogu narodnim trudbenicima i prvacima, do ljubavi, priznanja i zahvalnosti narodne koja se iz generacije u generaciju produžuje i nastavlja? — i što dalje sve to veće biva!

Završujući riječ moju, ja ću još napomenuti, a vi ste svi najbolji svjedoci danas, da je neka bojazan, odnekud istaknuta, kao da će se ovogodišnja vidovdanska proslava na našem Kosovu proslaviti u nekom separatističko-srpskom duhu, — da je to bojazan bila i neopravdana i suvišna. Kao da mi možemo da budemo što drugo nego Jugosloveni? Zar svi, braćo, ne osjećamo, i svi to treba da znaju, — da kao što srpstvo od davnine, tako je i jugoslovenstvo danas pečat duha našega, jer je u nama naša duša kosovska duša, jer smo spremni i živote naše dati za svaku stopu Jugoslavenske zemlje, pa bila ta stopa na Dravi ili na Vardaru, na Jadranu ili u Podunavlju. Jugosloveni smo i zato, jer prema braći Hrvatima osjećamo bratski, jer znamo da su nam braća — makar i druge vjere i drugog plemenskog imena — krv nase krvi i riječ naše riječi; jer smo svjesni da nam je sudbina u budućnosti nerazdvojno povezana.

Ali, braćo. Ja ne mislim da je ni nekorisno ni neuputno, baš u interesu jugoslovenstva kao cjeline, i za nas Srbe na Primorju istaći naše pravo životnog srpstva na Jadranu. Jadran će zaista biti hrvatskiji, trajnije, snažnije i sigurnije hrvatskiji, vječno hrvatski, kada bude i srpski, jer će tada biti — jugoslovenski!

JUGOSLAVENSKI LLOYD A. D.
Prije Atlantska plovidba Ivo Račić a. d
i Jugoslovensko-amrikanska plovidba a. d.

Trgovačke pruge za sve krajeve svijeta

SVE OBAVJESTI DAJE:

Uprava društva u Zagrebu:
Gundulićeva ulica 3 — Teleton 32-51
i agencije:
Split, Francuska obala 2 — Te'efon 32
Sušak, Tomislava ul. br. 5 Telefon 1-08
BRZOJAVI: PLOVIDBA

»1.000 din zaradite mjesečno doma ako kupite ručni brzopletači stroj. Dademo materijal, preuzmemo robu. Pišite »Ano« Maribor«.

Drogerija
JOSIP IPAVEC
Foto potrepštine, droge, kemikalije kozmetike». — — — — ŠIBENIK

ZLATARIJA
G. B. VALLE - SPLIT
VLASTITA RADIONA — UTEMELJENA 1822

„ILS" INDUSTRIJA LIJESA
ŠIBENIK

„TVOKAPS"
Tvorničko skladište kapa i šešira na veliko i na malo. — SPLIT (Filijala Šibenik)

Trgovina mode „a la ville de Paris"
Jakša Žuljević - Split
Specijalna prodaja muške pom. robe

Tisak i vlasnik: „TIPOGRAFIJA" štamparsko novinsko i knjižarski zavod, za tiskaru i uredništvo odgovara: direktor Hamilkar Vitaliani, Sibenik